

Arrest

nr. 49 581 van 14 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 mei 2009 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 9 juni 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 17 november 2009.

1.3. Op 2 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, geboren op 20 maart 1983 in Qameshli stad, provincie Hassaké, en een orthodox christen te zijn. U huwde met G.(...) K.(...) (O.V. 6.430.259) die kleermaker is en ook gronden liet bewerken door een Koerdische vennoot, A.(...). Wanneer diens zoon N.(...), een groentenverkoper, ervan beschuldigd werd een meisje van een Arabische stam bezwangerd te hebben, werd hij gearresteerd en gevangen gezet. Uw man kwam hen te hulp met zijn advocaat en N.(...) werd vrijgelaten toen uit bloedanalyse bleek dat hij niet de vader was. De Arabieren konden het niet appreciëren dat uw man N.(...) en zijn vader geholpen had en zij bedreigden uw echtgenoot en zetten hem onder druk om N.(...) toch te overtuigen om te huwen met dat meisje. Arabieren kwamen hem in zijn zaak bedreigen en vernederen. Op een dag werd hij in elkaar geslagen en belandde hij in het hospitaal. Die dag kwamen twee personen u ook thuis bedreigen. U ging onderduiken in het dorp Himmo waar uw man u kwam vervoegen. Zijn advocaat heeft jullie nog gebeld om te melden dat de politieke veiligheidsdienst hem zoekt. Jullie vertrokken met de kinderen en met uw schoonmoeder, N.(...) L.(...) (O.V. 6.430.251), op 9 september 2007 naar Turkije waar jullie ongeveer een jaar en acht maanden verbleven. Jullie reizen verder per caravan en verklaren zich vluchteling in België op 12 mei 2009.

B. Motivering

Na uw gehoor op 17 november 2009 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend en wel om de volgende redenen.

Vooreerst kan u geen enkel reisbescheiden voorleggen en bewijst u uw reisweg niet: u toont niet aan wanneer u uw land verlaten heeft, noch wanneer u in België aankwam. Voor kandidaat-vluchtelingen geldt de verplichting optimale medewerking te verlenen aan de instanties die hun asielrelaas beoordelen. U legt geen enkel bewijs neer van uw beweerde verblijf gedurende een jaar en acht maanden in Turkije. Op de vraag wat u er de hele tijd gedaan heeft, weet u enkel op te geven: "Niets, in een huis gebleven" hetgeen wel erg pover is en niet kan overtuigen. Van de landen onderweg van Turkije naar hier kent u niets, u heeft ze niet gezien (Gehoorverslag CGVS, 17 november 2009, p. 7). U kan voor geen enkel van uw trajecten enig reisbescheiden voorleggen en maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van uw reisweg onmogelijk. Dergelijke houding ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van de manier waarop u beweert te hebben gereisd, maar komt ook uw algehele geloofwaardigheid niet ten goede. U maakt aldus noch middels documenten noch middels coherente en verifieerbare verklaringen uw reisweg aannemelijk.

Uit uw asielrelaas blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven ingeroepen door uw echtgenoot. Gezien er ten aanzien van uw echtgenoot een weigering van de vluchtelingenstatus werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart, die van uw echtgenoot, uw gezinsboekje voor. Uw identiteit en nationaliteit worden door ons niet betwist maar zij vormen geen bewijs van de door u voorgehouden feiten. De andere neergelegde documenten zoals de doktersattesten, een attest van een gevangenisbezoek, een technisch rapport van DNA analyse, een uittreksel van een vonnis, een proces-verbaal, een confrontatie en een klacht bij de rechtbank, worden besproken in de beslissing van uw echtgenoot. Er wordt op gewezen dat om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, het dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien is het algemeen geweten dat vervalste of ten onrechte uitgereikte Syrische documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn. Een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert, bevindt zich in het administratieve dossier.

Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat ook ten aanzien van uw schoonmoeder L.(...) N.(...) (O.V. 6.430.251), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De beroepen van verzoekster en haar echtgenoot werden wegens samenhang samen ter terechtzitting behandeld. Uit de gegevens van het dossier blijkt immers dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot (RvV 56 387). Zij roept geen eigen motieven in. Deze samenhang blijkt tevens uit het verzoekschrift waarin verzoekster uitdrukkelijk stelt zich aan te sluiten bij de argumenten die door haar echtgenoot werden naar voor gebracht in zijn beroepsverzoekschrift.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 49 580 van 14 oktober 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht. Bij het verzoekschrift worden volgende stukken gevoegd: google map met vermelding Ögündük en Midyat; Turkse en Belgische identiteitskaart van een kennis met vermelding “Midik” en Ögündük en emails van het CAW.

Bij aangetekend schrijven van 19 juli 2010 laat verzoeker de Raad twee bijkomende stukken met vertaling geworden, meer bepaald verklaringen van de verantwoordelijke van Ögündük en van de pastoor en geestelijk leider, waaruit moet blijken dat verzoeker met zijn gezin ongeveer anderhalf jaar bij familie in Ögündük (Midin) verbleven heeft na zijn vlucht uit Syrië.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij zijn reisweg niet aannemelijk maakt, zoals uitvoerig wordt toegelicht, en hij aldus op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk maakt, houding die niet alleen de geloofwaardigheid ondermijnt van de manier waarop hij beweert te hebben gereisd maar ook zijn algehele geloofwaardigheid niet ten goede komt, (ii) zijn bewering dat een Arabische stam een Koerdische jongeman zou willen dwingen tot een huwelijk met een Arabisch meisje dat oneervol bevallen is van een nakomeling verwekt door haar eigen broer om de eer te redden terwijl heel haar omgeving, politie en justitie inclusief, op de hoogte zouden zijn van de incest en het kind allang ter wereld is gekomen, van geen kanten kan overtuigen aangezien er geen oneer meer te verdoezen valt als heel de omgeving weet dat het buitenechtelijke kind verwekt werd door haar eigen broer en het dan ook totaal niet kan overtuigen dat de Arabische stam dan ook nog zover zouden gaan om wraak te willen nemen op een christelijke man die geholpen zou hebben in het dwarsbomen van het afsluiten van dat huwelijk, (iii) hij verklaarde dat de wetsdokter nog vooraleer een DNA analyse was uitgevoerd al had vastgesteld dat N. onschuldig was omdat er geen sporen waren van anale seksuele betrekkingen en A. niet verkracht was, waarbij het verzoeker klaarblijkelijk ontgaat dat een verkrachting niet noodzakelijk op deze manier gebeurt, (iv) zelfs als een dokter zou kunnen constateren bij een pas bevallen vrouw wat voor betrekkingen die vrouw heeft gehad, dat nog niet betekent dat een dokter daaruit kan concluderen met wie ze die betrekkingen al dan niet gehad heeft en (v) de door hem bijgebrachte documenten niet kunnen worden aanvaard als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten, zoals omstandig wordt uiteengezet.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.4. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad dat verzoekers relaas in zijn geheel genomen iedere geloofwaardigheid ontbeert.

Zo acht de Raad het, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aannemelijk dat een Arabische stam een Koerdische jongeman zou willen dwingen tot een huwelijk met een Arabisch meisje dat oneervol bevallen is van een nakomeling verwekt door haar eigen broer om de eer te redden, terwijl heel haar omgeving, politie en justitie inclusief, op de hoogte zouden zijn van de incest en het kind bovendien al lang ter wereld is gekomen. In het verzoekschrift betwist verzoeker dat heel de omgeving van A. wist dat haar buitenechtelijk kind verwekt was door haar broer en stelt hij dat enkel zijn vennoot en diens zoon, de politiedienst – die trouwens tot de stam behoorde – de procureur, de vader, de moeder en twee ooms van A. dit wisten zodat de familie van A. er zeker nog belang bij had om te trachten de oneer te verdoezelen. Hij vervolgt dat een huwelijk met N., de zoon van zijn vennoot, voor de buitenwereld alles zou oplossen omdat dan in de lijn van de beschuldigingen van A. zou worden gehandeld. Dergelijke uitleg doet geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen, temeer niet kan worden ingezien hoe de eer van A. en haar familie naar de buitenwereld toe nog zou kunnen worden hersteld indien zij maanden na haar bevalling alsnog zou huwen met een Koerd die zij ervan heeft beschuldigd haar te hebben verkracht. Bovendien werd N. volgens verzoekers verklaringen vrijgesproken van de beschuldigingen tegen hem en werd hij vrijgelaten zodat zijn onschuld voor iedereen duidelijk moet zijn geweest.

Verder zijn verzoekers verklaringen omtrent de wijze waarop zijn advocaat de ware toedracht van de zaak te weten zou zijn gekomen en de manier waarop de onschuld van N. zou zijn aangetoond allesbehalve coherent en plausibel te noemen. Zo verklaarde verzoeker dat hijzelf, zijn vennoot en de advocaat N. gingen opzoeken in de politiepost van Qameshli. Verzoeker stelde: “Op dat moment heeft de advocaat gezegd dat hij ging zien wat er in het PV over hem geschreven was. De advocaat is alleen bij de kapitein (= nakib) gegaan, R.(...) A.(...) Z.(...) gegaan. De advocaat heeft het PV gelezen. De advocaat zei dan vervolgens dat hij ervan beschuldigd was een meisje verkracht te hebben want zij had een zoon die was van haar broer, M.(...). Ze wilden dat op N.(...) afschuiven om deze oneer van hun familie te bedekken.” (administratief dossier, stuk 4, p. 11-12). Dat de advocaat deze informatie reeds onmiddellijk na de arrestatie van N. zou hebben bekomen kan niet worden aangenomen, laat staan dat hij deze informatie uit het proces-verbaal zou hebben gehaald. Voorts zou volgens verzoeker reeds voor de DNA analyse zijn gebleken dat N. onschuldig was. Zijn verklaringen in dit verband tarten echter elke logica: “Het meisje was bij een wetsdokter geweest, omdat ze gezegd had dat ze van voor en van achter genomen was maar dat bleek een leugen. Het meisje vertelde altijd dat N.(...) de vader was maar vermits de wetsdokter had gevonden dat er iets niet klopte, dat N.(...) onschuldig was. Dat het kind van de broer van haar was. V: Wie heeft gezegd dat het kind van haar broer was? KV: De wetsdokter ging onderzoeken, hij heeft onderzocht en geconstateerd dat het meisje geen relaties langs van achter had, dat er geen anale betrekkingen waren. Het meisje heeft bekend aan de onderzoeksrechter dat N.(...) niets met de affaire te maken had, dat ze zwanger was geraakt van haar broer.” (administratief dossier, stuk 4, p. 12). “V: Hoe kon de wetsdokter constateren dat N.(...) niet de vader was? KV: Hij heeft gezegd dat er geen betrekkingen waren langs achter, geen anale relatie. De advocaat heeft gezegd dat zij valse verklaringen heeft afgelegd. In het medische rapport stond dat ze bevallen was en dat ze een jong meisje was. Er moest bewezen worden dat N.(...) geen relaties had vaginaal of anaal. V: Hoe kan een wetsdokter constateren dat een bepaalde persoon vaginaal of anaal betrekkingen heeft met een bepaalde persoon? KV: Dat is de zaak van de dokter. De dokter heeft gezet dat ze bevallen was en dat er geen sporen waren van anale relatie, dat ze niet verkracht was. Dat ze geen anale relatie had met hem. V: ? KV: Ze vertoonde geen sporen van anale relatie, alleen relatie van voren. Niet van wie. V: Wat bewijst dat iemand enkel relatie van voren heeft en niet anaal? KV: Dat is de zaak van de dokter.” (administratief dossier, stuk 4, p. 15). Daargelaten dat niet kan worden ingezien hoe maanden nadien nog zou kunnen worden vastgesteld of iemand al dan niet verkracht werd en welke vorm van seksuele betrekkingen de persoon in kwestie zou hebben gehad, is het de Raad niet duidelijk hoe uit deze

vaststellingen vervolgens zou kunnen worden geconcludeerd dat N. onschuldig was en dat niet N. maar de broer van A. de vader was van haar kind.

Voorts houdt het naar het oordeel van de Raad geen steek dat de familie van A. na de vrijlating van N. verzoeker zouden hebben geviséerd, hem zouden hebben bedreigd en hem zelfs zouden hebben aangevallen in een poging het huwelijk tussen N. en A. alsnog te laten plaatsvinden, terwijl N. zelf en zijn vader op geen enkel moment benaderd zouden zijn geweest om hen tot dit huwelijk te dwingen. Dat verzoeker, een Aramese christen, er valselijk van zou worden beschuldigd de PKK te steunen terwijl de betrokken Koerden ongemoeid werden gelaten is dan ook niet plausibel. De uitleg dat men dacht dat verzoeker druk zou kunnen uitoefenen op A. (administratief dossier, stuk 4, p. 17) kan niet overtuigen en doet geen afbreuk aan deze overwegingen.

Ook de wijze waarop verzoeker verklaart uit het ziekenhuis te zijn ontsnapt, komt de Raad volkomen onrealistisch over. Verzoeker verklaarde in dit verband: "(...) Zij zijn vertrokken, ze hebben een politieman als bewaker aan de deur gezet. Na een zekere tijd kwam er een verpleegster om een pikuur te geven. Ik heb haar gevraagd of er een telefoon was of een GSM want de lijn van de telefoon in de kamer was verbroken. Ze heeft gezegd dat die verbroken was opdat ik niet naar buiten zou kunnen bellen. Ik heb haar verzocht om een telefoon, ik heb gezegd breng mij een telefoon, ik zal u niet vergeten (= ik zal iets geven). Zij heeft gezegd dat ze bang was omdat er een politieman voor de deur stond. Ik zei dat ik 1500 lires zou betalen. Dan heeft ze haar GSM gegeven, telefoneer zachtjes en zij ging buiten dan praten met de politieman zodat die het niet zou merken. Ik heb direct A.(...) M.(...) gebeld en hem alles verteld. (...) Ik heb de telefoon verborgen en dan als de verpleegster terug kwam haar telefoon teruggegeven. Tegen 18u00 in de avond is de verpleegster gekomen. Ze heeft me gezegd dat die persoon die je gebeld heeft gebeld heeft en dat alles goed gaat en dat het nodige is gedaan. Ik heb haar bedankt en dan is ze vertrokken. Tegen 1 uur in de nacht is een andere verpleegster gekomen, ze is gekomen voor een pikuur en kwam aan mijn oren opdat de politieman het niet zou horen. Ze heeft gezegd dat ze kwam vanwege A.(...), ik moest me klaarmaken tegen 2 uur in de morgen om te ontsnappen. (...) De verpleegster is vertrokken. Om 2 uur in de morgen is ze gekomen om me te helpen. Ik moest opstaan, de politieman was in de verpleegsterskamer, hij was daar aan het eten, weet je die mensen hebben honger, de verpleegsters hielden zich met hem bezig. Ik zag M.(...), de oudste zoon van A.(...) buiten het hospitaal. Er was een taxi met chauffeur die op me wachtte. Die heeft me geholpen en in de taxi gezet want ik had overal pijn en de auto vertrok." (administratief dossier, stuk 4, p. 19-20). Gezien de mogelijks verregaande consequenties van dergelijk handelen, acht de Raad het geenszins aannemelijk dat diverse verpleegsters, met wie verzoeker geen persoonlijke band had, het risico zouden nemen om een arrestant te helpen het ziekenhuis te ontvluchten en zich te dien einde zouden "bezig houden" met de politieman die als bewaker aan de deur stond zodat deze afgeleid was en verzoeker onopgemerkt zijn kamer kon verlaten. Dit klemmt des te meer daar deze verpleegsters op de hoogte waren van het feit dat verzoeker zodra hij beter was meteen naar de Politieke Veiligheid zou worden gebracht (administratief dossier, stuk 11, p. 3).

2.5. Het voorgaande laat niet toe enig geloof te hechten aan de redenen waarom verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten. Zijn algehele geloofwaardigheid wordt bovendien verder ondermijnd door het afleggen van vage, niet-verifieerbare en ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn reisweg.

Daargelaten de vaststellingen dat (i) het weinig aannemelijk is dat verzoeker, die zelf gewond en in slechte conditie was, zijn moeder, die geen reis kon verdragen per vrachtwagen van Turkije naar Europa en zijn jongste kind van amper één jaar oud, te voet de grens zouden zijn overgestoken, waarbij zij spoorlijnen dienden te passeren en in het donker het traliewerk van de grens moesten passeren, (ii) hij geen enkel dorp kan opnoemen in de grensstreek, (iii) hij van de plaats in Turkije waar hij naar eigen zeggen gedurende een jaar en acht maanden verbleven heeft slechts de zeer vage beschrijving kan geven dat het tussen Mediat en Azagh ligt en (iv) het erg merkwaardig is dat hij er een jaar en acht maanden dient over te doen vooraleer een smokkelaar te vinden die bereid was hem en zijn familie verder te helpen, acht de Raad het onaanvaardbaar dat verzoeker geen enkel land kan opnoemen waar hij zou zijn doorgereisd in de loop van het traject dat hij vanuit Turkije naar Europa zou hebben afgelegd en dat hij zelfs niet weet of de smokkelaar een paspoort voor hem en zijn gezin had klaargemaakt. Gezien identiteitscontroles tijdens de reisweg zeer reëel zijn en dus redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de smokkelaar de nodige instructies zal geven zodat de vreemdeling weet wat te verklaren in geval van controle en hij aldus zo weinig mogelijk de kans loopt om bij een controle door de

mand te vallen, oordeelt de Raad dat het volstrekt ongeloofwaardig dat de smokkelaar verzoeker enkel zou hebben gezegd de caravan niet te verlaten en niet te bewegen of te spreken. Bovendien is het, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, niet echt vanzelfsprekend om zich niet te laten opmerken terwijl verzoeker en zijn gezin in een caravan zaten, in het gezelschap van nog jonge kinderen. Het betoog in het verzoekschrift dat de gordijntjes op instructie van de smokkelaar steeds gesloten bleven zodat zij effectief niet hebben kunnen zien welke landen zij doorgereisd zijn, dat het waarschijnlijk de bedoeling was van de smokkelaar dat men aan de grenscontrole zou geloven dat er niemand in de caravan zat en dat waarschijnlijk om die reden de smokkelaar aan de familie gezegd heeft dat ze in de caravan moesten blijven en niet mochten bewegen of praten, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en doet dan ook niet de minste afbreuk aan bovenstaande overwegingen. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk maakt, houding die getuigt van een manifest gebrek aan medewerking.

2.6. Ter ondersteuning van zijn asielaanvraag legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure diverse documenten neer, met name zijn identiteitskaart en deze van zijn echtgenote, zijn gezinsboekje, een doktersattest uit Syrië aangaande de door hem opgelopen verwondingen en twee doktersattesten uit België, een attest waaruit blijkt dat verzoeker de zoon van zijn zakenpartner is gaan bezoeken in de gevangenis van Qameshli, een technisch rapport van een DNA analyse, een uittreksel van een vonnis waarbij N. werd vrijgesproken, een proces-verbaal en een klacht bij de rechtbank van Qameshli. Verzoeker meent dat deze documenten wel degelijk zijn relaas ondersteunen.

Vooreerst wijst hij naar het proces-verbaal van 13 september 2006 van de verklaringen van de moeder van het meisje, van A. zelf en van haar tweede verklaring, waaruit blijkt dat zij N. ervan beschuldigt anale seks met haar te hebben gehad. Uit hetzelfde PV blijkt dat na medisch onderzoek van de moeder A. en haar kind door de bevoegde arts te Qameshli werd vastgesteld dat er geen enkel litteken werd gevonden dat bewijst dat zij anale seks had, zodat de beschuldiging van A. wordt ontkracht en verzoeker terecht kon verklaren dat volgens hem de wetsdokter nog vóór de DNA analyse had vastgesteld dat N. onschuldig was. Verzoeker wijst er nog op dat hij als niet-jurist uiteraard niet het onderscheid maakt tussen de vaststelling van een feit dat voor hem de onschuld bewijst en de juridische waarheid, die via de geëigende onderzoeksprocedure leidt tot de vaststelling van de onschuld van N.. De uiteindelijke vrijspraak van N. is immers ook nog gebaseerd op DNA-onderzoek dat later werd uitgevoerd en op de tweede verklaring van A. en haar bekentenis in het kader van een confrontatie met N. op 9 november 2009. Verzoeker verduidelijkt dat hij enkel verklaard heeft dat voor hem, op basis van het onderzoek van de wetsdokter onmiddellijk na de bevalling, gebleken is dat N. onschuldig moest zijn gezien de beschuldiging luidde dat A. anaal door hem verkracht werd terwijl er geen sporen van anale betrekkingen gevonden werden. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker doorheen deze uitgebreide argumentatie blijft vasthouden aan zijn zonderlinge redering en zijn eerder afgelegde verklaringen, die om de redenen uiteengezet onder punt 2.4. volstrekt ongeloofwaardig worden geacht. Voorts blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat het produceren en circuleren van valse documenten een ernstig en vaak voorkomend probleem is in Syrië en er met name twee gevallen denkbaar zijn: 1) documenten die pure vervalsingen zijn en geproduceerd worden door malafide personen en groepen, 2) documenten die uitgegeven zijn door een geijkte administratieve instantie, maar zulks oneigenlijk, tegen betaling van smeergeld, een uiting van de in Syrië hardnekkig aanwezige corruptie. Waar verzoeker in dit verband aanvoert dat het niet bewezen of aannemelijk gemaakt wordt dat de door hem voorgelegde Syrische documenten vervalst zouden zijn of onterecht zouden zijn uitgereikt er hij er derhalve ten onrechte blijkt van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad ook om andere redenen dan hun valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde kunnen weigeren. Zo kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, bevatten de door verzoeker overhandigde documenten bovendien een aantal anomalieën. Zo wordt in het uittreksel van het vonnis A.'s moeder A. A. genoemd terwijl het proces-verbaal diezelfde moeder als respectievelijk S. E. H. dan wel S. H. E. M. benoemt. Verzoekers uitleg in het verzoekschrift dat de moeder van A., wanneer zij onmiddellijk na de geboorte ondervraagd werd, in eerste instantie de bedoeling had om de schande van haar familie

weg te houden en zij daarom in het PV van 13 september 2009 een valse identiteit heeft opgegeven en tegelijkertijd verklaarde dat zij op dat ogenblik geen documenten had om haar identiteit te bewijzen, terwijl bij de uitspraak van het vonnis de identiteit van de klagers en beschuldigde geverifieerd is geworden aan de hand van identiteitsdocumenten zodat in het vonnis de correcte identiteit van de moeder van A. wordt vermeld, zijnde A. A. A., kan geenszins overtuigen. De Raad acht het immers niet aannemelijk dat de moeder van A. louter vanwege de schande een valse naam zou durven opgeven tegenover de Syrische autoriteiten. Bovendien verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat de politie van het ziekenhuis, die vlak na de bevalling de verklaringen van A. en haar moeder heeft opgenomen en hiervan proces-verbaal heeft opgemaakt, behoorde tot de stam van A. en zij haar hebben gedwongen een verhaal te verzinnen voor de eer aangezien het een schande was voor de hele stam en de hele familie (administratief dossier, stuk 4, p. 14) zodat ervan kan worden uitgegaan dat de dienstdoende agenten goed op de hoogte waren van de identiteit van A. en haar moeder. Tot slot kan niet worden ingezien welk nut het opgeven van een valse identiteit door de moeder in een poging om de schande van de familie weg te houden, nog kan hebben indien de identiteit van A. wél correct in het proces-verbaal wordt vermeld. Voorts is het, zoals wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, opmerkelijk dat verzoeker doorheen zijn verklaringen steeds beweerde dat A. en zijn zoon Koerden zijn, terwijl in het neergelegde proces-verbaal genoteerd staat dat N. M. Arabier is. Volgens verzoeker is deze vaststelling te verklaren door het feit dat Syriërs Arabisch spreken en de identiteitsdocumenten niet vermelden of iemand tot de Koerdische etnie behoort, zodat zonder nadenken en bij wijze van automatisme wordt verklaard dat men Arabier is en van Syrische nationaliteit. Dergelijke blote bewering, die overigens bezwaarlijk ernstig kan worden genomen, is niet van dien aard om bovenstaande vaststelling te kunnen ontkrachten.

Voorts is de Raad van oordeel dat wanneer een officieel document van een rechtbank, zoals in casu de klacht die verzoeker zou hebben neergelegd, duidelijk tipp-ex bevat, ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de authenticiteit van het betreffende stuk. De blote bewering in het verzoekschrift dat dit in Syrië zonder meer gebeurt doet geen afbreuk aan deze overweging.

Tot slot vormen ook de door verzoeker voorgelegde medische attesten op zich geen bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten. Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing vormt een medisch attest immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep. De behandelende arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin kan een arts nooit met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Zo verzoeker argumenteert dat de aard van de in de neergelegde attesten beschreven verwondingen, wat de geweldplegingen betreft, consistent is met zijn relaas, herhaalt de Raad dat verzoekers vluchtrelaas om hoger vermelde redenen ongeloofwaardig werd bevonden en de medische attesten op zich niet vermogen om de geloofwaardigheid te herstellen.

2.7. Wat betreft de bij aangetekend schrijven van 19 juli 2010 bijkomende stukken met vertaling is de Raad van oordeel dat deze stukken ten behoeve van verzoeker werden opgesteld en een duidelijk gedongen karakter vertonen zodat hieraan bezwaarlijk objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. De Raad herhaalt dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. De brieven volstaan op zich dan ook niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te weerleggen. De argumentatie met betrekking tot de ligging van Ögündük (Midin/"Midih") is verder niet relevant gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers opgediste relaas, zodat ook de verwijzing naar een google-map en een identiteitskaart van een kennis niet relevant is.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.9. In een laatste onderdeel van het verzoekschrift vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zelfs indien geen geloof zou worden gehecht aan zijn asielrelaas. Verzoeker voert aan dat Syrië een dictatuur is met verregaande corruptie, willekeur en partijdigheid in

de gezagsuitoefening door politie en geheime diensten. Hij meent dan ook dat hij gevaar loopt om het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst zoals bepaald in artikel 48/4, §2 b) van de vreemdelingenwet omdat hij door zijn land te ontvluchten en in het Westen asiel aan te vragen de reputatie van Syrië en van zijn politieke machthebbers in het gedrang heeft gebracht.

Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Voor zover verzoeker zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat dit feitenrelaas ongeloofwaardig werd bevonden zodat verzoeker zich niet kan baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Ook de loutere verwijzing naar de volgens verzoeker bestaande toestand in zijn land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade bestaat. Deze vrees en dit reëel risico dienen immers steeds in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft op dit punt in gebreke. Wat betreft verzoekers vrees bij terugkeer omwille van het feit dat hij politiek asiel aangevraagd heeft in een Europees land, dient de Raad vast te stellen dat dergelijke blote bewering puur hypothetisch is en onvoldoende concreet is om aan te nemen dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit klemt des te meer daar verzoeker niet de minste aanwijzing bijbrengt dat Syriërs enkel en alleen omwille van dit feit zouden vervolgd worden.

2.10. Waar verzoeker in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C GOETHALS